

Sammakko, särki ja rastas

Viheriöivässä lehdossa pienen lammen lähellä asusti sammakko. Se sammakko oli kovin kiinnostunut ympäristöstään, eikä se arkaillut keskustella muiden luontokappaleiden kanssa.

Eräänä päivänä se kohtasi aamuisella sukellusreissullaan särjen. Särki itseasiassa vähän pelästyi, kun sammakko pulahti sen luo tuosta noin vain läpi vedenpinnan.

"Mist nää tulit?" särki ihmetteli vinhasti sammakon ympäri pyörien. "Et nää vaan suinkas oikiast tualt tullu?"

Sammakko ei voinut ymmärtää, mitä kummaa siinä oli, että se tuolta ylhäältä oli tullut.

"Kui? Tualtha mää tulin ylhäältä päi", se kurnutti, mutta kala oli epäuskoinen.

"Eihä siäl ellää voi, ko siäl o' sit ilimoo."

"Kyl siäl ellää voi", sammakko ihmetteli. "Mää siäl loikin ja hengittelen eik' se sit kauhiast pinnan al' elämisest erroo."

"Ei", särki vastasi yhä epäröiden. "Ei ilman kessel hengitel voi, ko ilimoo käy keuhkoon. Paree vaan pysyy tääl, mis ei ilimoo o'."

"No mut täälhä o' sit vettä", sammakko ihmetteli.

"Mist nää ny puhut?", särki kummasteli. "Tääl mittää vettä o' vai nääkö nää jotannii muut ko hiakkaa, simpukoit ja ton sammakon?!" se kysyi ohi uiskentelevalta silakalta.

"Kyl mää yhe' suulaan mäntinki nään niitten lisäksi", silakka heitti vastaan ja ui pois.

"Juu", särki totesi. "Ei tuakaan mittään vettä nähny. Kyl nää ny maar outoi puhut poik'".

"Mut näähä uitki siin vees", sammakko vielä yritti, mutta Särki ei taipunut.

"Mää missään vees ui. Mää vaan uin, nottas sen tieät. Ei tarvi veest tehtyi keppele alle". Sitten särki ui itsekseen mumisten tiehensä.

Päästyään jälleen kuivalle maalle, sammakko kohtasi rastaan, joka nyppi matoja maasta. Rastas oli jo hetken aikaa hämmästellyt tulijaa.

"Et kai sie pikkunen tualta järvestä tullu?", rastas uteli päätään käännellen.

"Tulin mie", sammakko vastasi.

"Ei, et sie voinu", rastas päätti. "Siäl on vettä ni ei siäl oo tillaa hengittää, ko vettä mänee keuhkoihin."

"Täälhä on kuitennii ilimaa, vaik ei vettä ookaan", sammakko huomasi sanovansa ennen, kuin ehti ajatella.

"Mistä ilimasta sie puhut, pikkune?", rastas kummasteli jälleen päätään käännellen. "Hassu pikkunen sie oot."

Niin rastas lensi viemään matoaan pesällä odottaville poikasille ja sammakko totesi maan kamaralta hiljaa itsekseen vain, että "Siehän ny kuitennii lennät siinä".

Silloin maa vieressä tutisi ja pieni kontioinen pisti tähdenmuotoisen kuononsa esiin. Sen kanssa sammakko ei kuitenkaan ryhtynyt enää juttelemaan. Kontioisethan viettävät miltei kaiken aikansa maan alla – siis siellä, missä kaikkialla on maata!